

CENTRÁLNÍ IMPÉRIUM
O M E G A

KOMANDA OMEGA

JAN KOTOUČ

BROKILON

Jan Kotouč

KOMANDA
OMEGA

Copyright © 2024 by Jan Kotouč

Cover © 2024 by Tomasz Maroński

Map © 2024 by Tereza Kovanicová

For Czech Edition © 2024 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN: 978-80-7456-577-9

ISBN PDF: 978-80-7456-578-6

ISBN ePub: 978-80-7456-579-3

ISBN Mobi: 978-80-7456-580-9

Jan Kotouč

Komanda Omega

**Centrální impérium: Omega
Kniha první**

**Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2024**

Jan Kotouč

V nakladatelství Brokilon

Cyklus České země (základní řada)

1. Nad českými zeměmi slunce nezapadá
2. Ofenziva českých zemí
3. Spojenci českých zemí
4. Bitva o české země

Cyklus České země (samostatné knihy)

Hrdinové českých zemí (antologie)

V tajné službě Koruny české

Velká bouře v českých zemích (s Lucií Lukačovičovou)

1. Velká bouře v českých zemích *
2. Vzestup českých zemí *
3. Dědic českých zemí *

Cyklus Centrální impérium

1. Hranice impéria
2. Císař v exilu *
3. Obránci civilizace *
4. Odkaz protektorů *

Cyklus Centrální impérium: Omega

1. Komanda Omega
2. Expanzní sektor *

Mimo cykly

Strnadův efekt

Válečné hry (povídky) *

* připravujeme

*Věnováno Anně „Annie“ Štefánkové (1982–2022), která byla živel,
vždy se upínala ke hvězdám a příliš brzy nás opustila,
aby se vydala zkoumat neznámé světy.*

Prolog

V Centrálním impériu platily zákony, před nimiž si občané byli rovni.

Soudy a další instituce existovaly proto, aby tyto občany chránily.

Taková byla alespoň teorie.

Naivní a nesmyslná. Tohle si Eda Grandel uvědomoval vždycky, ale doopravdy to na něj dolehlo až teď, když krácel po otevřeném prostranství, holínky mu čvachtaly v červenofialovém bahně a on sledoval tmavou oblohu světa Sekes Tash.

Nejdříve viděl jenom trojici pohybujících se hvězd, které záhy získaly jasnější obrysy. Byla to trojice raketoplánů. Vojenských.

Na palubách určitě nebyli vyjednávači společnosti Erlander Corp. Loď, která se před šesti hodinami objevila na oběžné dráze, byl křižník hlásící se identifikátorem Archangel Security. Šlo o soukromou bezpečnostní agenturu, již Erlander Corp. vlastnila.

Obyčejní žoldáci.

Eda Grandel sledoval blížící se raketoplány. Uvědomil si další věc; v hloubi duše nikdy nevěřil, nikdy si ani nepřipustil, že k tomuhle dojde, že společnost vyšle soukromou armádu, aby umravnila nespokojené zaměstnance.

Uslyšel další čvachtání. Na malé náměstí uprostřed prefabrikovaných domků vycházeli další lidé. Věděli, co se děje. Křížník vyčkával na oběžné dráze už šest hodin, mohl poslat výsadek dávno, ale šlo o krutou psychologickou hru.

A ta hra navíc funguje, uvědomil si Grandel, když se rozhlížel po vyděšených, zoufalých tvářích svých kolegů.

Sekes Tash byl malý svět, o který Centrální impérium nikdy nejevilo přehnaný zájem. V minulosti, kdy lidstvo bylo pod nadvládou mimozemské rasy zvané Protektoři, se zde nalézala malá výzkumná stanice, na níž Protektoři provozovali biologický výzkum. Spekulovalo se dokonce, že Protektoři pocházeli přímo ze Sekes Tash, ale tuto teorii se nikdy nepodařilo potvrdit, nicméně DNA organického materiálu, který pokrýval dvě třetiny povrchu planety, se velice podobala DNA Protektorů.

Nicméně když vláda Protektorů před více než sto lety padla a vzniklo lidmi ovládané Centrální impérium, o Sekes Tash nikdo příliš nestál.

To platilo až do příletu Edy Grandela a dalších tří set nešťastníků.

Všichni původně pracovali na MacLuhanu. Byli to těžaři, výzkumníci, kontroloři kvality, opraváři, operátoři strojů a robotů. Všichni dostali od Erlander Corp. ze dne na den pokyn, že se musejí přesunout na tuto opuštěnou výzkumnou stanici na Sekes Tash, obnovit ji a zahájit zde těžbu organických materiálů.

Slíbili jim, že jde o dočasnou záležitost a že tu stráví maximálně devadesát dní.

To bylo před více než rokem.

Když si stěžovali, korporace jim sdělila, že ve smlouvě měli napsáno, že může dojít k prodloužení kontraktu, které ale nebylo nijak specifikováno.

Erlander Corp., zvláště její farmaceutické odnože, byla nadšená z výzkumu i materiálu, který se zde natěžil, ale jejich nadšení nebylo dost velké na to, aby zde vybudovala plnohodnotnou kolonii s městem, možnostmi pro rekreaci a zábavu. Jenom prodlužovala kontrakty dělníkům, kteří tu žili opuštění a izolovaní, skoro jako vězni.

A tak se stanice rozhodla, že přestane pracovat a pozastaví pravidelné dodávky pro Erlander Corp.

KOMANDA OMEGA

Chtěli mít možnost odejít. Přáli si mít spojení s domovem a lepší pracovní podmínky. Požadovali, aby firma dodržovala dohodu, že se po devadesáti dnech mohou vrátit zpátky domů, za svými rodinami.

Nastalo ticho.

A dnes přiletěl ten žoldácký křížník.

„Tati?“

Grandel otočil hlavu. Za ním stála jeho dcera Ester.

Měl nutkání jí říct, ať jde dovnitř, ale ničemu by to nepomohlo. Na prostranství vycházeli prakticky všichni dělníci, kterých tu bylo na tři sta.

Holínky čvachtaly. Pracovní kombinézy, pláště. Dýchací masky.

Sekes Tash sice měl kolem rovníku dýchatelnou atmosféru, neboť protektorská organická hmota provozovala nějaký druh fotosyntézy, ale místní magnetosféra byla hodně slabá, atmosféra řídká a pro práci bylo mnohem pohodlnější nosit kyslíkovou masku.

Teď sledovali, jak jeden raketoplán dosedl na jedinou přistávací rampu, druhý opodál na blátivý povrch. Třetí zůstal viset nad stanicí jako obří Damoklův meč. Podobným způsobem bděl na oběžné dráze celý křížník.

Po několika minutách, jež se zdály nekonečné, začaly po rampě sestupovat postavy.

Bojové černé skafandry. Helmy. Pušky. Na ramenou a helmách stříbrné znaky Archangel Security.

Kráčeli na náměstí jako skupina katů.

„Nebojte se,“ řekl Grandel shromážděným lidem. „Musíme držet pohromadě. Musíme to dotáhnout do konce.“

I jeho vlastním uším zněla ta slova falešně.

*

Muž krácející v čele výsadku si nechal říkat Ívarr Hinn Beinlausí. Pojmenoval se po vikinském vojevůdci. Nebyl členem žádné formální vojenské hierarchie Archangel Security, pracoval přímo pro pana Erlandera a s chutí o sobě prohlašoval, že je jeho osobním likvidátorem problémů.

A tady na Sekes Tash se problém objevil. Impérium sice nemělo čas řešit, co se děje na malé těžařské stanici na povrchu jinak neobydleného světa – císař musí přece hasit spoustu mnohem větších požárů napříč Impériem –, pan Erlander ale přesto nechtěl, aby se tohle rozkřiklo. Co zde dělali, bylo důležité pro jiný projekt.

A tak poslal Ívarra v čele své osobní jednotky. Bylo jich šestnáct. Stejně jako on patřili k Vylepšeným, geneticky upraveným lidem, kteří v dobách Protektorů tvořili vládnoucí kastu. Pyšnili se lepšími reflexy, odolností a inteligencí. Protektoři, posedlí stabilitou, tehdy usoudili, že je dobré dosadit na každou planetu vládu geneticky modifikovaných nadlidí. Všechny demokracie byly chaotické, ale takový vesmírný feudalismus po dobu celé protektorské nadvlády fungoval.

I po pádu Protektorů Vylepšení zůstali, jakkoli císař omezil jejich pravomoci a přetvořil Centrální impérium v jistou podobu konstituční monarchie.

Vylepšení ale existovali pořád, měli dokonce vlastní sněmovnu. A jejich levobočci, jako třeba Ívarr, byli žádaní u spousty speciálních jednotek. V Imperiální armádě měli dokonce vlastní jednotku, brigády Superiori. Ívarr původně v jedné takové také sloužil, než dal přednost lépe placené práci jinde. Podobně to mělo i šestnáct Vylepšených, kteří šli s ním.

Z raketoplánu vycházeli další vojáci a postupně tvořili perimetr. Byla to četa řadových vojáků Archangel Security, dobře vycvičených, ale nikoli Vylepšených.

Druhý raketoplán dosedl na bahnitou pláň a vyskočila z něj další četa. Pomalu začala obcházet stanici.

Těch si Ívarr už dál nevyšimal. Měl před sebou jiné zdroje pozornosti. Došel k davu dělníků, kteří na něj čekali, a zastavil se pět metrů před nimi.

„Kdo z vás je vůdce?“ zeptal se a jeho hlas rezonoval po celém prostranství.

Nikdo se nepřihlásil. Ne že by to nečekal. Když se díváte do hlavně pušky, odvaha rychle vyprchá.

„Žádný vůdce?“ Z jeho hlasu zazněl posměch.

„Mluvíme jako celek a stejně tak jednáme,“ ozvalo se z davu.

KOMANDA OMEGA

Dalších pár hlasů začalo rychle přitakávat.

Ívarr si je prohlížel.

„Jsme tady, abychom dohlédli na to, že se vrátíte do práce a budete plnit kvóty a podmínky, které pro vás stanovila Erlander Corp.“

„My chceme, aby Erlander Corp. dodržovala smlouvy, které s námi má!“ ozval se jeden muž. „Jako třeba ty, co stanovují, že na podobném detašovaném pracovišti nesmíme být déle než devadesát dnů! A my tu jsme přes rok!“

„Ano!“

„Jo!“

Pár dalších se osmělilo a mluvilo. Ívarr si byl jistý, že ten, kdo promluvil jako první, je vůdce. Napadlo ho, že by ho mohl zastřelit, ale to už by se pak neodvážil mluvit nikdo a jednalo by se špatně.

Díval se na ně. Sbírali odvalu, ale pořád se skoro třásli. Ušklíbl se. Nedivil se jim ani je nepovažoval za zbabělce. Neměli tolik zkušeností s fyzickým násilím nebo hrozbou smrti jako on.

On zažil boje a poznal, co je strach. Každý se bojí, a kdo tvrdí, že ne, je lhář.

Ívarr rád cítil strach. Měl ho za věrného společníka. S notnou dávkou upřímnosti si také dokázal přiznat, že mu dělá dobře, když někdo jiný má strach z něj.

Udělal několik kroků dopředu.

„Mohl bych tady s vámi řešit klauzule a právní kličky ve smlouvách, ale vím, že by to nezajímalo ani vás, ani nás. A nezajímá to ani Erlander Corp., jinak by vám sem poslali právníky a ne mě.“ Zasmál se. „Je to jednoduchý. Vy už tady nechcete pracovat. My chceme, abyste pracovali dál. V Centrálním impériu nikoho nezajímá, co se stane s pitomou těžažskou stanicí, kde slouží jen...“ Trochu teatrálně se podíval na displej na levém zápěstí skafandru, kde měl poznámky. „... nějakých tři sta dvacet dva lidí. Takže je to jenom mezi vámi a Erlander Corp. Respektive mezi vámi a mnou.“ Hlas mu ztvrdl. „Vraťte se do práce. Hned. My tady zůstaneme, abychom na to dohlédli.“

Vůdce se znovu osmělil. „My se nenecháme zastrašit.“

Dost dalších hlasů se přidalo.

JAN KOTOUČ

„Ale necháte,“ ujistil je Ívarr. „Já vím, co si myslíte. Že tohle je nějaká *Fuente Ovejuna*. Že nemůžeme potrestat každého. Jenže v tom se mýlíte. Víte, co by se stalo, kdybychom vás teď všechny pozabíjeli? Vůbec nic. Imperiální vláda by dostala zprávu o nehodě a korporace by sem do dvou měsíců dodala nové dělníky. Jelo by se dál. Z vás by bylo jen pár zbytečných mrtvol v blátě.“ Dupl do bahna, aby dodal svým slovům na důrazu. Důvod, proč tady Erlander tuhle skupinu držel, byl, že chtěl celý výzkum udržet pod pokličkou, a čím méně lidí o tom vědělo, tím lépe. Kdyby to ale bylo nutné, nechá je pozabíjet.

„Můžeme vyhodit do povětří těžařská zařízení!“ ozvala se nějaká žena.

„Ano, to můžete, ale pochybuju, že byste se k něčemu takovému odhodlali.“

Měřil si je, měřil si jejich obličej. Výrazy mu to potvrdily. Opravdu věřili, že k téhle konfrontaci nedojde. Žádná zařízení nepodminovali a neměli ani příliš mnoho materiálu na výrobu bomby.

A i kdyby, Erlanderův plán by to nezměnilo.

„Takže abychom si to ujasnili,“ pokračoval Ívarr. „Poslední šance. Vraťte se do práce! Teď hned. Nemusí to zajít nikam dál!“

Pár lidí se pohnulo, ale většina zůstala stát.

Hm, byli odhodlanější, než si myslel.

Povzdychl si. „Myslíte si, že je to buď, anebo? Ale to se mýlíte. Stanice potřebuje k chodu mnohem méně než tři sta zaměstnanců.“

Rozhlédl se. Odvaha zase o něco vyprchala. Kdyby s sebou Ívarr neměl tolik vojáků, možná by se na něj vrhli. Ale tři sta neozbrojených dělníků nemá šanci proti šedesátce lidí v bojových skafandrech, navíc když čtvrtina z toho jsou Vylepšení.

Nemluvě o třetím raketoplánu nad jejich hlavami a křižníku na oběžné dráze.

Nezkusí nic, zato on jim musí udělit lekci.

„V dobách starého Říma, když se jednotka vzbouřila, nechal velitel zabít každého desátého vojáka. Zbytek potom mohl dál efektivně bojovat, ale dostal lekci.“

Napadlo ho, že strelí vůdce, ale potom si všiml asi dvacetileté ženy, která stála za ním a on ji instinktivně clonil. Něco v tom chování...

KOMANDA OMEGA

Byla to jeho dcera. Tohle bylo ještě lepší. Zabitím vůdce vytvoří mučedníka. Když mu zabije dceru, může z něj být zlomená troska.

Otočil se k veliteli svého doprovodu. „Zabijte třicet lidí.“

Sám si zapřel pušku do ramene a zamířil na tu holku.

Ozval se výstřel.

*

Komanda Omega oficiálně neexistovala, nebyla vedena v žádné složce Imperiální armády, stála mimo jakékoli organizační struktury a zodpovídala se přímo císaři.

Hila Ebanová byla členkou těchto komand. Spolu s pěti dalšími byla součástí jednotky označované jednoduše jako tým 8.

Nyní ležela v bojovém skafandru na břiše v bahnitých pláních Sekes Tash a s pozvednutou hlavou sledovala dění na stanici skrz infračervené hledí.

Viděla, kdo dorazil: vymahači Erlander Corp. Infračervené hledí ji ujistilo, že v čele skupiny žoldáků stojí Vylepšení. Měli vyšší tělesnou teplotu než normálové nebo Omegy.

A nikdo z těch arogantních hajzlíků nevěděl, že tu na ně Omegy číhají.

„Čekajte,“ uslyšela ve vysílače krátký rozkaz svého velitele, majora Vuka Stojkoviće. Všem už rozdal úkoly. Všichni měli cíl. Kousek od Hily ležela její nejlepší kamarádka Cai Ke, ostřelovací pušku připravenou. Věděla, že jako prvního zabije vůdce.

To se Vylepšeným nebude líbit.

Ačkoli byl císař Adrian III. sám Vylepšený, obával se moci jiných Vylepšených, podobně jako se staří králové báli moci jiných šlechticů. Celé Centrální impérium až příliš často vycházelo z toho, co chtěli Vylepšení, a ti se neradi vzdávali své moci, která byla pozůstatkem z dob dávno minulých. Ještě horší pak bylo, že Vylepšení měli neúměrné zastoupení ve všech oficiálních imperiálních speciálních jednotkách, a dokonce měli i vlastní brigády zvané Superiori.

Z toho důvodu nechal císař vytvořit komanda Omega. Členové jako Hila a její tým byli verbováni z lidí trpících různými smrtelnými

chorobami. Podstoupili ilegální genetické experimenty, které z nich udělaly zbraně proti Vylepšeným. Zatímco ti měli kromě síly a rychlosti i vyšší průměrné IQ, pokročilejší kognitivní funkce a rychlejší metabolismus, Omegy byly mnohonásobně silnější, rychlejší, odolnější a díky použití ralgarské DNA se dokázaly regenerovat. Tyto modifikace dlouhodobě vytvářely ohromnou zátěž na organismus, takže po dvou až třech dekadách Omegy prostě zhasly. S tím se však počítalo.

Hila to vnímala všelijak, většinu času však prostě dělala svou práci.

A dnes ta práce měla sladkou příchut'. Dnes jdou pomoci lidem, na které Centrální impérium dlouhodobě kašlalo a nechávalo je napospas korporacím jako Erlander Corp.

Hila se nesmírně těšila.

Erlander Corp. byla objektem zájmu týmu 8 už dlouho. Nejmocnější korporace v Centrálním impériu měla čím dál větší vliv a v Archangel Security si držela i nebezpečnou soukromou armádu. Její šéf Joachim Erlander si šel nemilosrdně za svými cíli a tvářil se, že pro něj zákony neplatí, což ostatně dokazoval i tady na Sekes Tash.

Jenže Omegy se také pohybovaly mimo zavedené zákony. A v posledních letech několikrát úspěšně omezily moc a vliv Erlander Corp., ať už úkladnou vraždou, nebo sabotáží.

Když se velení Omeg dozvědělo, že Erlander Corp. vysílá loď na Sekes Tash, generál Sarmak se tam rozhodl poslat týmy 8 a 9 a zastavit to.

Dorazili pozdě a překvapilo je, že Archangel Security mají k dispozici celý válečný křižník, starou loď třídy *Edinburgh* jménem *Lion*. Dva vyzbrojené transportéry Omeg se s tím nemohly měřit. Ale jejich velitel Vuk Stojković přišel s jiným řešením stran křižníku a poznamenal něco o Clausewitzovi a o tom, že válku vedou lidé. Stojković miloval vojenskou historii a jako jediný z jejich týmu byl také vojákem ještě před vstupem do programu Omega.

Kdyby dorazili včas, stihli by sestřelit raketoplány ještě během přistání. Ale oni se bahnem připlížili na dostřel teprve během doby, kdy vůdce žoldáků mluvil.

„Sakra, chtějí začít střílet lidi!“ sykla v rádiu Veni Bopanna, další

KOMANDA OMEGA

členka týmu. Držela dálkový mikrofon zacílený na prostranství před budovami, kde dělníci mluvili se žoldáky.

„Připravte se!“ rozkázal hned Stojkovič. „Plán Alfa... teď!“

Cai Ke vypálila jako první.

Hila si zapřela útočnou pušku a začala střílet.

*

Ívarr udělal dalších několik kroků dopředu a ocitl se bok po boku se dvěma Vylepšenými.

To mu zachránilo život.

Projektil prolétl prvním mužem po jeho levici, prorazil pancíř, roztrhal vnitřnosti a skrz pokračoval do druhého těla, kde už zůstal. Mrtvý voják sebou smýkl a Ívarr se zanořil do bahna spolu s tělem nad sebou.

Uslyšel palbu.

*

Ivan Clarkin si jazykem z podavače v přilbě nabral dílek čokolády a pomalu ho začal cucat. V ruce držel granátomet, jímž mířil do skupiny žoldáků. Jako všichni čekal na výstřel.

Kousek od něj ležel Logan Miltinis, obří chlap s tváří zdeformovanou od narození, jehož metabolismus jel na plné obrátky, ještě než podstoupil genetické modifikace Omeg. Byl to expert na demolice a na všechno, co dělalo *bum*, takže mu svěřili obsluhu velkého raketometu země-vzduch.

Dvě sekundy poté, co Cai Ke vypálila na vůdce žoldáků, zahájili oba muži palbu.

Miltinisova raketa zasáhla levitující raketoplán. Obří stroj se roztočil a zřítíl do bláta asi půl kilometru za vesnicí.

Na obzoru vykvetl výbuch a gejzír bahna.

To už civilisté utíkali. Mezi žoldáky začaly dopadat Clarkinovy granáty.

Někteří žoldáci vystřelili po civilistech, ale bylo jim jasné, že odtamtud palba nepřichází.

JAN KOTOUČ

A tak padali pod palbou dvou týmů Omeg přicházejících z bahna. Prvním cílem byli Vylepšení, potom přišli na řadu ostatní.

„Chraňte civilisty!“ ozvala se Veni Bopanna.

Bopanna byla v týmu 8 zástupkyní velitele a zároveň plnila úlohu operační důstojnice. Plánovačka.

Clarkinův granátomet páčil dál. Na druhé straně ho obstarával Rigobert Nguema z týmu 9 a ten zaměřil nepřátele u druhého raketoplánu.

Spousta žoldáků pochopila, co se děje, a začali se víc roztahovat. Granáty a projektily na ně ale přšely dál.

*

Omegy měly učebnicové postavení pro přeapadení ze zálohy. Jenže nechtěly jenom pozabíjet žoldáky, chtěly jim zabránit i v zabíjení civilistů. A rychlost, s jakou musely ve spěchu zasáhnout, způsobila, že bylo nutné riskovat.

Hila Ebanová vyběhla. Musela jim připadat jako bahenní monstrum vyvržené ze země.

Modifikované organismy Omeg sahalý mnohem dál než k tomu, co dokázali Vylepšení. A tak Hila a tři její druhové udělali velký skok a najednou se ocitli mezi skupinou žoldáků, kteří právě obraceli zbraně k civilistům.

Bojové skafandry dokázaly udělat podobné skoky pomocí vyrovnávacích trysek, antigravů, všeho možného, ale nikdy ne takhle rychle a nečekaně. Přistání Omeg mezi žoldáky je na sekundu zaskočilo, byli to ovšem vojáci, profesionálové; vzpamatovali se relativně rychle.

Jenže i sekunda zaváhání stačila.

Omegy ani nezpomalily a hned zasáhly muže ve svém okolí. Hila jedním úderem pažby rozdrtila hledí přilby i lebku žoldáka před sebou. Kopnutím vzad udělala totéž i vojákovi za sebou. A potom už spustila palbu. Pohybovala se, zabíjela.

A Omegy takhle přistály čtyři.

Kohezivní bojová jednotka žoldáků se proměnila v chaos. Několika

KOMANDA OMEGA

z nich se podařilo vypálit a rány padaly do řad civilistů. Většina ale byla v bezpečí.

Zato počet žoldáků rychle klesal.

*

Ívarr si uvědomoval, co se kolem něj děje. Ze své pozice v bahně, skrytý pod mrtvolou dalšího vojáka, sice neviděl, pochopil však, co se stalo. Slyšel jekot ve vysílačce, nevěřící výkřiky, zvuky chaosu.

Ti, kdo na ně zaútočili, nebyli ze žádné místní domobraný a nemohli to být ani obyčejní vojáci.

Možná ani obyčejné lidské bytosti.

Ívarr si uvědomoval, co dokážou Vylepšení. Víc než mnozí jiní se naučil využívat své fyzické přednosti. V případě útočníků mu ale bylo jasné, že mají tu čest s něčím odlišným.

Ano, Ívarr se jich bál, a ten strach ho fascinoval.

Nejsou však nesmrtelní. Z vysílání zachytil, že jednoho dostali.

*

„Ivane!“

Hila víc vykřiknout nestihla. Musela bojovat, soustředit se na okolí. Adrenalin fungoval.

Viděla ale, jak Ivan Clarkin dostal zásah do hrudníku a jeho zelená ikona na jejím HUD displeji okamžitě zrudla.

Omegy se uměly zregenerovat, některá zranění však spravit nešla.

Všechno se to odehrálo v mžiku vteřiny. Hila rychle trhla hlavou a střelila žoldáka, který zabil Clarkina. Muž běžel přímo proti jejímu druhovi a povedl se mu šťastný zásah. Hila ho trefila rovnou do zad a žoldákově tělo setrvačností pokračovalo dál.

Narazil do stále stojícího Clarkina a obě těla zmizela v bahně.

Dál to sledovat nemohla. Otočila se a našla si další cíl.

*

JAN KOTOUČ

Ívarr věděl, že na Sekes Tash jsou malé krátery plné bahna. Původní osadníci zde museli mít mapky, aby je našli. Byl rozdíl, jestli se do bahna ponoříte půl metru, nebo třicet metrů hluboko.

Ívarr se teď plazil skrz červenofialovou hmotu a blížil se k jednomu z kráterů.

Jeho jednotka byla vyřízená, to věděl. Teď je důležité, aby přežil on sám.

V bojovém skafandru mu vydrží kyslík hodně dlouho. Zvládne to.

*

Hila si sundala helmu a zuřivě kopl do jednoho z mrtvých žoldáků.

Adrenalin vprchával. Přicházely emoce.

„Hilo!“

Cai Ke byla najednou u ní, ruku na rameni.

Hila dotek cítila. Slyšela svůj dech. Cítila krev pulzující ve spáncích.

Nevěděla, jak dlouho tam stála. Dýchala. Cai Ke byla stále u ní.

Nakonec začala Hila zase fungovat, vnímat okolí. Jako vždycky.

A Cai Ke byla pořád tady.

Hila viděla, že Miltinis je také zraněný a na paži má protržený skafandr. Klečela u něj Bopanna a ošetřovala ho. Jeho rána se do několika dnů úplně zregeneruje. Clarkinova ne.

Major Vuk Stojković stál u vedoucího stanice, který mu něco o překot vykládal. Všimla si Rigoberta Nguemy z týmu 9, jak spolu s jejich velitelem Desaiem prochází kolem perimetru. Zbývá členové Devítky – Wilbur, Contreitasová, Robinsonová, Klem – tam někde museli být taky a zajišťovat nepřátelský raketoplán. Likvidovali poslední odpor.

Bylo po všem.

Někdo popadl Hilu za ruku. Mladá žena.

„Nevím, kdo jste, ale děkujeme vám, děkujeme! Děkujeme, já...“

Mluvila o překot, zmateně a emotivně. Taky vděčně.

Zachránili tyhle lidi před masakrem.

Časem z toho Hila začne mít dobrý pocit. Časem...

„Co s tím křižníkem na oběžné dráze?“ zeptal se Desai, když došel až ke Stojkovićovi.

KOMANDA OMEGA

„Pokud vyšlou posily, budeme to muset vyřešit.“

Kapitán Zain Desai, velitel týmu 9, se obával horších věcí. „Myslím... pokud by nás chtěli zlikvidovat z oběžné dráhy.“

Stojković přikývl. „To vyřešíme hned. Nejlepší bude rozumně si promluvit.“

*

Na oběžné dráze Sekes Tash plul starý křižník třídy *Edinburgh*, před mnoha lety odkoupený od Centrálního impéria pro Archangel Security.

Na jeho můstku stál majitel a nejvyšší velitel této bezpečnostní agentury Aurel Kossuth. Ten si křižník kdysi vybral za vlajkovou loď a pojmenoval ji *Lion*. Chtěl se této mise účastnit osobně, protože mu pan Erlander jasně vysvětlil její choulostivý potenciál.

A teď sledoval, jak jim celá akce na povrchu vybuchla do obličeje.

Joachim Erlander nebude rád, stejně jako jejich nejvyšší paní, Lionela Maina.

Kossuth si to uvědomoval. Ale zároveň si byl jako voják i obchodník vědom toho, že nemá smysl snažit se něco vytřískat z bitvy, kterou jste už prohráli.

„Pane,“ prolomil ticho důstojník v komunikační sekci. „Signál z povrchu. Chtějí mluvit s plavidlem Archangel Security. A je to... je to frekvence Imperiální armády.“

Kossuth se pomalu nadechl. „Přepojte mi je.“

Nasadil si hands-free komlink. A brzy uslyšel hlas. Mužský, obyčejný, ale usoudil, že je určitě zkeslený.

„Tady velitel operace Imperiální armády na Sekes Tash. Právě jsme zastavili útok skupiny žoldáků na místní těžažskou stanici. Momentálně jsme přes nadsvětelný přijímač ve spojení s naším velitelstvím na Hubu a podáváme hlášení. Tato konverzace je monitorována, stejně jako posíláme záznamy z našich sensorových plošin, které jsme rozmístili po soustavě. Chtěli bychom se vás zeptat, co momentálně plánujete. Žoldáci zaútočili na civilisty – předpokládáme správně, že překročili mez svých rozkazů? Kdo by šel střílet lidi kvůli odborovému vyjednávání, že?“

Kossuth se pomalu nadechl. Ten parchant mu v několika krátkých větách dal nůž na krk a zároveň mu ukázal cestu ven.

Sekes Tash a pitomých pár set dělníků nikoho v Impériu nezajímaly. Navíc jejich nadsvětelný přijímač byl pro soukromé hovory zablokovaný a dostávali skrz něj jenom instrukce od firmy. Jenže pokud ti parchanti mají vlastní přijímač a ten je napojený na komunikační středisko někde na Hubu, na hlavní planetě Centrálního impéria, mohou všechno vysílat dál...

Kossuth pochyboval o tom, že je to reálná jednotka Imperiální armády, ale to bylo vlastně jedno. Určitě byli s někým v kontaktu.

Zmínka o senzorech byla také skvělá. Kdyby teď Kossuth prostě zničil celou stanici z oběžné dráhy, dostane se to v reálném čase do Impéria.

Korporace jako Erlander Corp. si často dělaly, co chtěly, ale nikdo si nemohl dovolit vraždit hromady civilistů v přímém přenosu.

Nemluvě o tom, že i kdyby to teď Kossuth udělal, Joachim Erlander by to mohl přejít tím, že by se od jeho činů jednoduše distancoval, stejně jako velitel vojáků na povrchu nabídl Kossuthovi možnost distancovat se od toho, co na povrchu chtěli udělat Ívarr Hinn Beinlausi a ostatní.

Komodor odpověděl skoro okamžitě. Nebylo o čem jednat.

„Tady komodor Aurel Kossuth z křižníku Archangel Security *Lion*. Máte pravdu. Naše vojska na povrchu překročila své pravomoci. Jsem rád, že jste tam byli a pomohli.“ V duchu skřípal zuby. „Děkujeme.“

„Není zač. Naše jednotka zde byla náhodou na pravidelném cvičení. Na cestě už máme loď, která vyzvedne a odveze civilisty. Během bojů došlo bohužel k dost vážnému poškození stanice.“

„Budete potřebovat asistenci?“ zeptal se Kossuth, jako kdyby tohle byl normální rozhovor.

„Ne, to nebude nutné, ale velice oceníme, když naší lodi nebudete překážet.“

„Zajisté. Vzdálíme se z oběžné dráhy.“

„Za to vám budeme velmi vděční. A pokud byste naopak vy potřebovali asistenci, zavolejte. Naše sensorové platformy vás uvidí.“

Kossuth ukončil spojení.

Na můstku stále panovalo ticho.

*

Holka, která na Hilu mluvila, se už také uklidnila a hovořila souvisleji.

„Kdo jste?“ dostala ze sebe, když skončily překotné projevy díků.

Hila se rovněž vzpamatovala a dokázala mluvit neurčitě, jak měly Omegy ve zvyku. „Řekněme, že jsme tu byli ve chvíli, kdy jste nás potřebovali.“

„Jste speciální jednotky nebo tak něco?“

„Tak něco.“

Rozhlížela se. „Přiletí další?“

„To teď zjišťuje náš velitel. Ale měli byste se přesunout do svých obydlí.“

„Proč? Pokud na nás hodí z oběžné dráhy asteroid ...?“

Měla pravdu. Úkryt uvnitř pomáhá hlavně psychologicky.

„I tak je to tam určitě lepší než venku.“

„Jo, já vím. Jsem Ester. Tamhle někde je můj táta.“

„Já jsem Hila.“ Pomalu vedla Ester k otci. Představil se jako Eda Grandel. Další překotné děkování.

Hila se nakonec musela zeptat: „Je nějaká šance, že bychom našli tělo našeho... našeho kamaráda, který padl?“

„Některý z těch jam jsou fakt hluboký a bahno časem rozežírá všechno. I tyhle holinky nám vydrží maximálně týden. Nenajdeme ho.“

Hila to ani nečekala, jen by ho ráda pohřbila. Rodinu nikdy neměl, podobně jako většina Omeg. Trpěl nějakou nemocí, která ho pomalu zabíjela, než se přidal do programu Omega, kde mu geneticky upravili tělo. Dočasně. Všechny Omegy časem prostě přestanou fungovat. Neměli budoucnost ani minulost.

Hila si tuhle práci neidealizovala, ale byla ráda, že pomohla konkrétním lidem.

Cai Ke byla zase u ní. Zase ruka na rameni.

„Dobrý, Hilo?“

„Jo,“ dostala ze sebe. „Dobrý.“

Každý tým Omeg měl vlastní loď, malé armádní kurýrní plavidlo, které bylo na svou velikost těžce vyzbrojené. Loď patřící týmu 8 se jmenovala *Buzzard*.

Stojkovič teď stál v malé palubní jídelně a podával zevrubné hlášení směrem k hologramu, který se objevil uprostřed stolu. Byl tu s ním i velitel týmu 9 Zain Desai.

„Podle senzoru se křižník Archangel Security přesunul na okraj soustavy a čeká tam. O nic se nepokusil. Vyšlo to.“

Hologram měl podobu generála Rezy Sarmaka, velícího důstojníka Omeg. Ten zatím nezareagoval a Stojkovič pokračoval.

„Během bojů zahynulo pět civilistů, další čtyři byli zraněni, dva těžce. A bohužel vás také musím informovat o smrti desátníka Ivana Clarkina.“

Sarmak ho pozoroval. Neřekl nic o tom, že je mu to líto. Stojkovič generálovi věřil a respektoval ho, ale ani jeden z nich neměl potřebu vyměňovat si prázdné fráze.

Místo toho generál prohlásil: „Zvládli jste to dobře. S ohledem na to, jak málo jsme měli času zareagovat, jste udělali maximum.“

„Díky, pane.“

„Tohle Erlander Corp. hodně klepne přes prsty.“

„Na cestě je transportér z Alfa Centauri. Bude tady za dva dny. Odvezeme ty lidi odsud.“

„Zjistili jste něco z počítačů? Co tam Erlander Corp. vlastně těžil?“

„Nevíme, pane. Seržant Nguema z Devítky na tom pracuje, ale zatím o tom moc nevíme. Respektive, i od přeživších jsme se dozvěděli, že tu těžili všechno možné. V bahně je toho spousta. A místní laboratoře toho i hodně izolovaly. Jenže o co přesně Erlanderovi šlo, nevíme. Myslíme si, že to má vazbu na farmaceutický průmysl, což je jeden z jeho nejvýnosnějších obchodů. Určitě mu to nese dost, aby pro to nechal tyhle lidi vraždit.“

Sarmak se tvářil, že už je myšlenkami jinde. „To je možné. A finance evidentně má. Překvapil mě ten křižník.“

KOMANDA OMEGA

„To nás taky, pane. Kdyby sem ti žoldáci přiletěli obyčejným pěchotním transportérem, sestřelíme je z oblohy. Ale s křižníkem to bylo jiné.“

„Chápu. A bohužel to bude ještě horší. Mám potvrzeno od našeho člověka z ministerstva obrany, že Erlander Corp. uskutečnil plánovaný odkup. Osmnáct starších křižníků třídy *Port Moresby* oded patří panu Erlanderovi a ten je předá svým žoldákům z Archangel Security.“

Stojkovič v duchu zaklel. Nikdo mu nemusel vysvětlovat, co tahle věc znamená. Erlander měl spoustu přátel v parlamentu i mezi vlivnými Vylepšenými rody. A teď si ještě šestkrát zvětšil soukromou flotilu.

„Nešlo s tím nic dělat,“ pokračoval generál. „Aspoň ne na politické úrovni. Ale teď přijdeme na řadu my.“

„Pane?“

„Erlander Corp. je věc, které se Osmička věnuje nejdéle. Chci, abyste hned odletěli a vrátili se na základnu. Musíme naplánovat způsob, jak Erlandera o ty křižníky zase připravit.“

„Pane, neměli bychom tu počkat na transportér pro civilisty?“

„Ne, toho se ujme Devítka. Vy se okamžitě vraťte. Pokud jsou naše zprávy přesné, okno, kdy budou křižníky pro Erlandera zranitelné, se otevře jen velmi krátce. Navíc to nesmí vypadat jako imperiální sabotáž. Plukovník Matiba má nápad, ale rád by to probral s vámi osobně a co nejdřív.“

Matiba byl hlavní operační a plánovací důstojník Omeg.

„Rozumím, pane.“

Sarmak se podíval za Stojkoviče, kde čekal kapitán Desai. „Situaci na Sekes Tash vyřešíte vy, kapitáne. Eskortujte civilisty na Hub a potom se hlase o další rozkazy.“

„Ano, pane.“

Sarmakův obraz zmizel.

*

Joachim Erlander možná patřil mezi deset nejbohatších lidí v Centrálním impériu, ale každý měl své pány a spojení. Sám nebyl Vylepšený, měl však na ně vazby a oni měli politický vliv.

Teď se nacházel v prázdném skladišti na palubě *Lionu*. Stál vedle něj Viktor Moulin, jeden z Vylepšených vládců soustavy MacLuhan, jehož dělníci byli ti, kteří vyvolali tohle fiasko.

Další přítomná byla Lionela Maina. Ramená žena s tmavou pletí a doutníkem v tlustých prstech byla hlavou všeho, celého připravovaného projektu, a taky hlavním podílníkem Erlander Corp.

V její hlavě se zrodil připravovaný plán pojmenovaný projekt Altana, ve kterém Sekes Tash hrál jen naprosto okrajovou roli.

Plán, který si nikdo jiný v Impériu ani neuměl představit.

„Ty dělníky odvezli na Hub,“ říkal Viktor Moulin. „Vyklopili je tam a přes nějakou firmu jim dali dočasné ubytování nebo tak něco.“ Tvář se mu zkrivila a kývl ke Kossuthovi, který je sezval na svou vlajkovou loď. „Můžeme poslat Archangel Security, aby si to s nimi vyřídili! Ukáztat jim, co se stane, když podrazí naši firmu a...“

„Nic takového neuděláme,“ odsekla Maina a popotáhla z doutníku. „Nikdy neprovedeme takovou pitomost. Ti dělníci jsou naprosto nepodstatní, jakákoli pomsta by byla hloupá a nesmyslná.“

„Ale...“

„Lionela má pravdu, Viktore,“ řekl Erlander s jen těžko skrývanou netrpělivostí. Viktor Moulin, zahleděný do sebe, žil ve světě, kde on sám hrál hlavní roli a byl středem všeho. Maina měla velice dobrý důvod, proč ho jako jediného z pěti přítomných nezasvětila do projektu Altana. Moulin byl užitečný, ale jen velmi omezeně.

„Jenže...“

„Pomsta je k ničemu,“ zopakovala Maina tónem, který nepřipouštěl protesty. „Důležitější otázka je, jestli máme dost surovin pro syntetizaci kandoaminu v množství, jaké potřebujeme.“

„Myslím, že ano,“ řekl Erlander. „Vyjde to těsně a byl bych radši, kdybychom těch zásob měli víc, ale bude to stačit.“

„Dobře.“ Maina se podívala na pátého člena porady. „Jak jsi to přežil, Ívarre?“

„Těžko,“ zazubil se zabiják Ívarr Hinn Beinlausí. „Ale stálo to za to. Skrýval jsem se několik dnů pod bahnem. Než z planety všichni zmizeli. Potom jsem počkal na tady komodorův průzkumný tým.“

„Měli jste vidět, jak ten chlap vypadal, když jsme ho našli,“ řekl

KOMANDA OMEGA

Kossuth. „Vždycky jsem myslel, že Vylepšení s tím zrychleným metabolismem tak dlouho bez pořádného jídla nevydrží.“

„Většina z nich ne,“ ujistil ho Ívarr a pođíval se na Mainu a Moulina, další dva přítomné Vylepšené. „Ale já se umím odhodlat.“

Erlander sledoval toho drobně vypadajícího tmavovlasého muže před sebou. Ívarr Hinn Beinlausi byl Vylepšený a jeho osobní... likvidátor problémů. Nebyl člen žádného rodu, jeden z mnoha levobočků. Chvilí sloužil v armádě, dokonce se přihlásil do brigád Superiori, ale odtamtud ho zase velmi rychle vyhodili. Fyzické předpoklady splňoval na výbornou, bohužel však po necelém roce služby zjistili to, co Erlander věděl od začátku. Beinlausi byl psychopat. V armádě by se na to přišlo mnohem dřív, ale Beinlausi si našel patronát personálního důstojníka brigád Superiori jménem Gaston Torin, který mu pomohl obejít psychotesty. Torin šel později do výslužby a Beinlausiho charakter se brzy projevil. Byl propuštěn jak od Superiori, tak z armády. Obvinili ho z těžkého ublížení na zdraví a mučení několika civilistů při misi na jednom z okrajových světů.

Tady zasáhl Erlander. Už předtím zaměstnal Torina, a ten mu řekl o svém bývalém svěřenci. Erlander využil svého vlivu, aby obvinění stáhli, a Ívarr Hinn Beinlausi byl s hanbou propuštěn z armády. Torin ho představil svému novému zaměstnavateli a Beinlausi získal patrona. A Erlander loajálního zabijáka.

Ívarr pomáhal likvidovat problémy – hlavně lidi, kteří mu stáli v cestě. Byl loajální, i když nikdy ne úplně stabilní. Jeho rodné jméno znělo jinak, ale rozhodl se pojmenovat po dávném Vikingovi Ívarru Bezkostém. Erlander si to jméno vyhledal na datanetu a netušil, proč si Beinlausi zvolil jméno po mrzákovi, který byl sice dobrým stratégem, ale na bojiště ho museli nosit. On sám byl naprostý opak, inteligencí zrovna nehýřil, ale osvědčil se jako výtečný bojovník a zabiják.

Proto ho poslal v čele jednotky dalších bývalých vojáků z brigád Superiori na Sekes Tash. Kde podle všeho narazil na větší sousto, než jaké dokázal spolknout.

„A tušíš, co to bylo za lidi?“ zeptal se ho Erlander. „Nějaká imperiální černá operace?“

Ívarr se zazubil. „Vím něco lepšího. Jeden z nich padl a zmizel v bahně hned vedle těla našeho vojáka. Když jsem se vyhrabal, spolu s Kosuthem jsme zaměřili čip našeho mrtvého člověka, vykopali ho a našli i tělo útočníka.“

Poodstoupil a Erlander si všiml velké plachty, která ležela na zemi. Ívarr se tvářil skoro slavnostně, když ji odhalil.

Pod ní bylo tělo s dírou v hrudníku, bledé, evidentně vytažené z márnice na palubě. Tím, že měl porušený skafandr, ho v okolí rány už začalo rozežírat bahno.

„A kdo to tedy je?“ zajímala se Maina. Moulin jen zíral s otevřenou pusou a vypadal jako leklá ryba.

„Jestli myslíte, odkud ten člověk je, tak nevíme. Nemáme žádné záznamy, žádný pro nás čitelný identifikační čip. Ale palubní lékař zjistil něco mnohem zajímavějšího.“

Maina evidentně neměla náladu na hádanky. Erlander se zeptal místo ní. „A co zjistil?“

Ívarr se usmál. „Viděl jsem, co tihle vojáci dokázali, takhle rychle se nikdo normální nepohybuje. Ani Vylepšený. Analýza DNA to potvrdila. Tohle nejsou obyčejní lidé. Někdo je geneticky modifikoval, a to hodně extenzivně.“

Díval se na tělo skoro zasněně. „Supervojáci vyrobení pro boj s námi. S Vylepšenými.“

Maina potáhla z doutníku. „Tak najdi způsob, jak je zabít.“

1.

Hila Ebanová vypadala ve svatebních šatech nádherně.

Alespoň jí to všichni říkali.

Pokud by se tedy někomu líbil upnutý korzet, široká sukně, pod kterou by mohla propašovat válečný křížník, a spousta růžových mašliček a doplňků.

„A teď ještě trošičku doleva, ano, blíž k sobě, tak, výborně!“ řekl fotograf, když se nevěsta a ženich naaranžovali před kupolí, za kterou se rozprostíral nádherný plynný obr Andras. Trojice dronů s kamerami a fotoaparáty pořídila několik snímků nevěsty i ženicha.

„Já myslím, že z druhé strany to bude vypadat lépe,“ řekl Hilin nastávající a otočil se. „Možná kdybych jí nabídl rámě...“

Hila se ho se zářivým úsměvem chytla a fotograf byl blahem bez sebe.

„Výborné, pane Mouline, výborné. Takhle je to perfektní!“

Hila se dívala na svého ženicha s pečlivě vytrénovaným výrazem láskyplné oddanosti. A Viktor Moulin byl také spokojený. Na konci dne to asi dopadne jinak, než si představoval, ale to teď ještě netušil.

Hila zkontrolovala čas přes HUD, které se jí skrz čip v hlavě promítalo

přímo do mozku. Měla by být na místě za dvacet dvě minuty. To byla spousta času.

„Pojď, miláčku, musím tě někomu představit,“ řekl Viktor a Hila ho poslušně následovala, stále zavěšená do jeho paže.

Procházeli rozlehlým sálem pod obrovskou kupolí na vrcholku stanice *Ramuel*, kterou Viktor Moulin spravoval. Místnost byla plná květin s bílými a růžovými lístečky. Po podlaze se rozprostíraly pruhy zelené, uměle vytvořené trávy. Hiliny nohy v elegantních – a drahých – střevíčkách se cítily, jako by se vznášely po louce.

A nad nimi vévodil plynný obr Andras jako úchvatné růžové nebe.

Musela uznat, že to bylo působivé. Kdyby to celé nekoncepovali jako festival nadřazenosti Vylepšených.

Tohle vypadalo možná trochu zvláštně i na snobské poměry, ale nebylo to v Centrálním impériu *tak* neobvyklé. Vylepšení tvořili privilegovanou kastu, umělou šlechtu vytvořenou kdysi dávno v jiných dobách coby vládce nově osídlených planet. To bylo v ranějších dobách osídlování vesmíru. Doba se změnila, ale Vylepšené rody měly pořád moc, v imperiálním parlamentu vlastní sněmovnu, a samozřejmě i císař byl Vylepšený. Před více než sto lety došlo k řadě reforem, mimo jiné se stanovilo, že předseda vlády nesmí být Vylepšený. Jenže v Impériu panovala spousta kompromisů a Vylepšení měli pořád na mnoha světech až nechutně velkou moc, navíc bylo dost z nich většinovými vlastníky v megakorporacích. Nemluvě o neúměrném zastoupení na klíčových pozicích v ozbrojených silách, průmyslu, imperiálních institucích...

Hilinou prací bylo proti takovým sviním bojovat.

A spousta takových sviní byla přítomna i na této svatbě.

Viktor si ji vedl skrz dav hostů, všichni mu gratulovali, poklonkovali. On se tvářil pyšně a spokojeně. Na ni se usmívali také, z většiny úsměvů vyčetla něco jako: *A ty jsi kolikátá?* Popřípadě: *Další zářez.*

Hila hrála svou roli a usmívala se jako holka, která v jádru pořád nemůže uvěřit tomu, jaké ji potkalo štěstí, a občas ženicha obdařila obligátním láskyplným pohledem. Viktor Moulin měl na sobě švihácký bílý oblek s růžovou košilí, čímž k Hile barevně ladil. Byl asi o hlavu menší než ona, což kompenzoval vysokým bílým cylindrem. Hnědé vlasy a vousy měl elegantně zastřížené, zatímco Hiliny vlasy měly jasně

KOMANDA OMEGA

růžovou barvu, kterou určil návrhář šatů, aby se přesně doplňovala s růžovou na jejích šatech. Barvu upravili změnou genetické sekvence.

Hila nečekala, že její poslední mise dopadne takhle. Původně měla prostě za úkol svést Viktora Moulina, aby zjistila, jak proniknout na stanici *Ramuel*, která byla pro civilní provoz uzavřená a celou ji měla už půl roku pronajatou firma Archangel Security. Pro Hilu to nebylo poprvé, kdy dostala podobný úkol, věděla, že se mužům líbí, a párkrát už zajistila úspěch mise tím, že s někým vlezla do postele.

Jenže Moulin byl z jiného těsta. Ten chlap byl šílený romantik a miloval svatby. Nejenže na druhé schůzce Hilu požádal o ruku, ale trval na tom, aby se svatba konala co nejdřív, a zároveň s ní před svatbou nechtěl spát.

Nejspíš se mu líbila představa, jak někdo z jeho šílených společenských výšin klesne mezi obyčejný plebs a vyzvedne s sebou nahoru dívku, která mu potom bude neskonale vděčná, že ji vytáhl ze slumu. To Hila poznala v dětství na Colbranu, kde takhle fungovalo hodně místních pohlavářů. Moulin to ale všechno zabalil do dobrosrdečného romantického pozlátka.

Chtěl krásné svatby a chtěl krásné mladé novomanželky. Hila věděla, že tohle je jeho pátá svatba. Ke cti mu sloužilo, že jí o svých bývalých ženách řekl na rovinu. Každá mu porodila jedno dítě, načež se s nimi rozvedl. Také trval na tom, aby mu dítě donosily přirozenou – a notně nebezpečnější – cestou, místo aby plod umístili do umělé dělohy, jak bylo běžné na mnoha planetách Centrálního impéria. Moulin rád chodil do společnosti s těhotnou ženuškou, kterou mohl vystavovat jako důkaz vlastní plodnosti. Ne všichni Vylepšení se vyžívali v promiskuitě, ale spousta z nich k ní měla sklony. Gen Vylepšených byl dominantní, takže Vylepšený bude mít vždycky zase jen Vylepšené děti. Vzhledem k tomu, že Vylepšených bylo v Centrálním impériu sotva osmdesát šest rodin, zatímco celková populace čítala přes padesát miliard, nehrozilo, že by jednoho dne všichni v Impériu byli Vylepšení. Ale většina z nich si ráda nadělala hodně dětí, které potom pro ně budou loajálně pracovat nebo rovnou dělat špinavou práci. Během služby u komand Omega se Hila dostala do křížku se spoustou těch z druhé kategorie. Hilin velitel rád mluvil o historii a přirovnával tohle využívání dětí Vylepšených

k tomu, jak na předkosmické Zemi v mnoha armádách byli nižší důstojníci levobočky šlechticů.

Moulinovi sloužilo ke cti – pokud nějakou měl – alespoň to, že každou ze svých bývalých žen dobře zajistil, než je pustil k vodě. Všechny na tom vlastně vydělaly a Hila věděla, že v Centrálním impériu je spousta žen i mužů, kteří by po podobné příležitosti skočili. Na několika planetách měli i speciální školy.

To nic neměnilo na faktu, že Viktor Moulin byl privilegovaný hajzlík a Hila se už těšila, jak mu jeho sociální bublinku dnes propíchne.

Prošli davem až k vysoké ženě v černém obleku a Moulin je představil.

„Miláčku, tohle je Lionela Maina z rodu Mainů. Členka sněmovny rodů.“

Hila nasadila poslušně užaslý výraz.

„Lionelo, tohle je moje nastávající, Valentina Millerová. Pochází přímo z MacLuhanu.“

Maina nevypadala jako příliš usměvavý typ, což byla skoro příjemná změna.

Pozvedla koutky úst, když si Hilu měřila, a potom jí podala ruku. „Moc mě těší, určitě máte velkou radost.“

„Nemůžu tomu všemu pořád uvěřit,“ vydechla Hila.

Maina se podívala na Moulina. „Máte stejné iniciály.“

„Ano, to je na tom taky úžasné,“ řekl Moulin. „I když za pár hodin z ní samozřejmě bude paní Moulinová. V. M. a V. M.“

Maina se uchechtla. „Přijď potom za mnou, jakmile budeš moct. Potřebujeme něco probrat.“

Tohle nebyla žádost.

Poprvé za dnešní den Moulinův úsměv trochu zvadl. „Samozřejmě, počkej na mě prosím v mé pracovně.“

Maina odkráčela. Moulin se podíval na Hilu. „Zlatíčko, budu muset na chvíli jít.“

„Vůbec si s tím nedělej hlavu, miláčku,“ řekla Hila. „Já vím, že toho máš strašně moc, i když máme svůj velký den!“

„Vydržíš to tu?“

„Samozřejmě. Já se půjdu podívat za Henrym a Amarillou.“